

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 387/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 12 marca 2021 sygn. akt II K 935/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mającego wpływ na jego treść, polegającego na przyjęciu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na uznanie K. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 157 & 2 k.k., poprzez	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

wyciągnięcie wadliwych wniosków opartych na nieprawidłowej argumentacji, błędnej ocenie zebranych dowodów, podczas gdy prawidłowa analiza zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony nie dopuścił się popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 157 & 2 k.k.,

- obrazy przepisów postępowania mogącej mieć wpływ na treść wyroku tj. art. 7 k.p.k., art 410 k.p.k. polegającej na dowolnej ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, w szczególności na uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka K. N., poprzez dokonanie przez sąd dowolnej i wybiórczej oceny dowodów zgromadzonych i ujawnionych w toku postępowania sądowego, podczas gdy podstawę wyroku może tylko stanowić całokształt

okoliczności
ujawnionych w toku
postępowania
ocenionych
swobodnie, z
uwzględnieniem
zasad prawidłowego
rozumowania oraz
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego oraz
polegającej na
pominięciu przy
dokonywaniu
ustaleń faktycznych
istotnych
okoliczności
świadczących na
korzyść
oskarżonego,

- obrazy przepisów
postępowania
mogącej mieć wpływ
na treść wyroku
tj. art. 7 k.p.k.,
art 5 & 2 k.p.k.
poprzez zastąpienie
zasady swobodnej
oceny dowodów
oceną dowolną,
bezpodstawną
odmowę waloru
wiarygodności
wyjaśnieniom
oskarżonego oraz
zeznaniom
świadków K. N. i
Ł. N. złożonym w
toku postępowania
sądowego, jak
również
rozstrzygnięcie
wątpliwości na
niekorzyść
oskarżonego i w
konsekwencji
uznanie, że
oskarżony dopuścił
się popełnienia

	<p>czynu zarzucanego aktem oskarżenia, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego dokonana przy uwzględnieniu zasady swobodnej oceny dowodów, zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, jak również zasady in dubio pro reo powinna prowadzić do wniosku, że oskarżony nie popełnił zarzucanego mu czynu</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego K. G. zasługiwała na uwzględnienie.</p> <p>W ocenie sądu okręgowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do nie budzącego wątpliwości ustalenia, że oskarżony K. G. był sprawcą przypisanego mu w zaskarżonym wyroku przestępstwa.</p>				

Wyłoniło się w tej zasadniczej kwestii szereg wątpliwości, które zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 5 § 2 k.p.k. należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego, a w konsekwencji uniewinnić go od popełnienia czynu stypizowanego w art.157 & 2 k.k.

Podkreślić należy, że z uwagi na przewidziane w treści art. 5 § 1 k.p.k. domniemanie niewinności, wyrok uniewinniający zapada nie tylko wówczas, gdy udowodniono, że oskarżony jest niewinny, ale także – i przede wszystkim – wtedy, gdy nie udowodniono, że jest on winny zarzucanego czynu. Treść § 2 ww. przepisu formułującego zasadę in dubio pro reo przewiduje, że nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Z sytuacją taką mamy do czynienia wówczas, gdy pomimo przeprowadzenia wszystkich dostępnych

dowodów nie da się ustalić w sposób jednoznaczny stanu faktycznego.

Wówczas wybiera się wersję, która dla oskarżonego jest najkorzystniejsza, choć nie wyklucza to tego, że mogło być inaczej, ale nie zdołano tego ustalić w sposób stanowczy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2008 roku w sprawie o sygn. akt V KK 267/08, LEX nr 485030).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, wbrew stanowisku sądu pierwszej instancji, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na kategoryczne ustalenie winy i sprawstwa K. G. w zakresie zarzuconego mu czynu z art. 157 § 2 k.k. i na zakwestionowanie jego twierdzeń o zaatakowaniu jego samochodu, którym odjeżdżał z parkingu przyblokowego usytuowanego przy ulicy (...) w T., przez R. T. wbiegającego z chodnika na

jezdnię, przy użyciu
trzymanego w ręce
tasaka - siekiery.

Zdaniem sądu
odwoławczego
kwestia sprawstwa
ww. nie została w
toku procesu w
pełni wyświetlona i
wciąż utrzymują się
realne wątpliwości
w kwestii jego
odpowiedzialności
karnej za zarzucany
prywatnym aktem
oskarżenia czyn.

Wyjść należy od
tego, że nie stanowią
jednoznacznego
dowodu,
pozwalającego na
przyjęcie
niewątpliwych
ustaleń faktycznych
co do zasadniczego
przedmiotu procesu,
zeznania
pokrzywdzonego R.
T. i brak jest podstaw
do przyznania im
przymiotu
wiarygodności.

Tymczasem, jak
wynika z pisemnych
motywów
zaskarżonego
wyroku, stan
faktyczny w sprawie
został ustalony przez
sąd merytoryczny
w oparciu między
innymi o relacje
tego ostatniego oraz
jego matki L.
T. i jej partnera
P. R., zwłaszcza
jeśli chodzi o

umyślne najechanie na pokrzywdzonego samochodem przez oskarżonego. Sąd ten nie deprecjonując ich waloru dowodowego, naruszył prawo procesowe poprzez dokonanie oceny zeznań tychże w sposób rażąco dowolny, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.). Trzeba bowiem zauważyć, że zeznania wymienionych jakkolwiek zgodnie potwierdzają kontakt samochodu R. (...) nr rejestracyjny (...) z pieszym R. T., to nie przedstawiają jednolicie sposobu przemieszczenia się ciała tego ostatniego po uderzeniu, a nadto przeczą wcześniejszemu wypowiedaniu przez nich wszystkich gróźb karalnych pod adresem K. G., K. N. i J. N. oraz przeczą zaatakowaniu pojazdu oskarżonego przez R. T. i P. R., a w konsekwencji jego uszkodzeniu. Tymczasem ich przestępcze

zachowania realizujące znamiona czynów z art. 190 & 1 k.k. i art. 288 & 1 k.k. zostały potwierdzone prawomocnym wyrokiem skazującym Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 25 lutego 2021 roku w sprawie II K 343/19 oraz relacjami procesowymi K. G., K. N., J. N. i Ł. N..

Zważywszy na dynamikę zaistniałego zdarzenia rozgrywającego się pomiędzy dwoma zwaśnionymi grupami osób, występującą po stronie oskarżonego K. G. obawę przed realizacją wypowiedzianych uprzednio wobec niego i jego dziewczyny gróźb wyrządzenia im krzywdy fizycznej przez napastników (w tym R. T.), motywującą go do podjęcia ucieczki przed agresorami, a nadto element zaskoczenia zachowaniem R. T. przemieszczającego się z chodnika na jezdnię w czasie wyjeżdżania pojazdu z parkingu

na ulicę (...) i demonstrującego trzymanym w ręce tasakiem chęć wykonania zamachu w kierunku nadjeżdżających, sąd odwoławczy powziął wątpliwości co do tego czy doszło do świadomego najechania na pokrzywdzonego.

Bardziej prawdopodobne jest, że w zaistniałej sytuacji to R. T. wbiegając przed jadący samochód i atakując go niebezpiecznym narzędziem, doznał obrażeń ciała podczas kontaktu z jego karoserią.

Reasumując, zauważyć należy, że w świetle pojawiających się wątpliwości nie sposób stwierdzić stanowczo, że oskarżony z pełną świadomością najechał na pokrzywdzonego, a przypisanie odpowiedzialności karnej wymaga wykazania (udowodnienia) mu podjęcia zachowań przestępczych.

Samo stwierdzenie kontaktu samochodu oskarżonego z ciałem ofiary

doznającej urazu nie może samo przez się prowadzić do przyjęcia, że przy jego świadomym udziale pokrzywdzony doznał obrażeń ciała określonych w art. 157 & 2 kk.

Udowodnienie popełnienia przestępstwa zachodzi wówczas, gdy w świetle przeprowadzonych dowodów fakt przeciwny dowodzonemu jest niemożliwy lub wysoce nieprawdopodobny. Spełnione przy tym winny być dwa warunki: obiektywna przekonywalność dowodów, czyli taka ich siła, że każdy normalnie oceniający człowiek nabiera przekonania o prawdziwości danego ustalenia, oraz subiektywna przekonywalność wywołana u organu oceniającego, która winna być całkowita i bezwzględna. Sąd przystępując do rozpoznania każdej sprawy winien zakładać, że oskarżony musi zostać uniewinniony, jeżeli przedstawione w

<p>przewodzie sądowym dowody nie pozwolą powziąć przekonania, iż wina została udowodniona w sposób wyłączający wszelkie wątpliwości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 grudnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 382/11, LEX nr 1171016).</p> <p>W ocenie sądu okręgowego zgromadzone w niniejszej sprawie dowody nie dają podstaw do uznania, że sprawstwo i wina oskarżonego K. G. zostały udowodnione ponad wszelką wątpliwość, to tym samym zastosowanie reguły określonej w art. 5 § 2 k.p.k. było zabiegiem koniecznym.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

rozpoznania sądowi pierwszej instancji		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku jest zasadny z przyczyn wskazanych powyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		

<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Sąd odwoławczy zmienił rozstrzygnięcie skazujące oskarżonego K. G. i uniewinnił go od popełnienia przypisanego wyrokiem czynu.</p>			
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>Powody zmiany zaskarżonego wyroku zostały przedstawione w pkt. 3.1 niniejszego opracowania.</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.	Wobec uniewinnienia oskarżonego przesądzo zasade, że koszty sądowe w sprawie ponosi oskarżyciel prywatny - art. 632 pkt. 1 k.p.k..	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o winie i karze		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana